

Súd: Okresný súd Žilina
Spisová značka: 17C/216/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5112228912
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 03. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Majeriková
ECLI: ECLI:SK:OSZA:2014:5112228912.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Žilina v konaní pred samosudkyňou JUDr. Annou Majerikovou v právnej veci navrhovateľky: Bc. W. C., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom J. XXX, občan SR, právne zastúpená Mgr. Róbertom Kučerom, advokátom so sídlom Veľká okružná 39, Žilina, proti odporcovi: Obec Belá, so sídlom Oslobodenia 183, Belá, IČO: 00 321 168, právne zastúpený Advokátska kancelária Hagara - Hagarová, s.r.o., so sídlom Daniela Dlabača 35, Žilina, IČO: 36 806 498, o náhradu mzdy z neplatného rozviazania pracovného pomeru, takto

rozhodol:

Odporca je p o v i n n ý zaplatiť navrhovateľovi sumu 3.034,08 eur spolu s úrokom z omeškania 9,25 % ročne zo sumy 48,16 eur od 16.4.2011 do zaplataenia, 9,25 % ročne zo sumy 213,28 eur od 16.5.2011 do zaplataenia, 9,25 % ročne zo sumy 213,28 eur od 16.6.2011 do zaplataenia, 9,5 % ročne zo sumy 213,28 eur od 16.7.2011 do zaplataenia, 9,5 % ročne zo sumy 213,28 eur od 16.8.2011 do zaplataenia, 9,5 % ročne zo sumy 213,28 eur od 16.9.2011 do zaplataenia, 9,5 % ročne zo sumy 213,28 eur od 16.10.2011 do zaplataenia, 9,25 % ročne zo sumy 213,28 eur od 16.11.2011 do zaplataenia, 9 % ročne zo sumy 213,28 eur od 16.12.2011 do zaplataenia, 9 % ročne zo sumy 213,28 eur od 16.1.2012 do zaplataenia, 9 % ročne zo sumy 213,28 eur od 16.2.2012 do zaplataenia, 9 % ročne zo sumy 213,28 eur od 16.3.2012 do zaplataenia, 9 % ročne zo sumy 213,28 eur od 16.4.2012 do zaplataenia, 9 % ročne zo sumy 213,28 eur od 16.5.2012 do zaplataenia, 9 % ročne zo sumy 213,28 eur od 16.6.2012 do zaplataenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Odporca j e p o v i n n ý zaplatiť na účet tunajšieho súdu súdny poplatok vo výške 182 eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O trovách konania súd rozhodne do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľka sa návrhom doručeným súdu dňa 22.8.2012 domáha náhrady mzdy v súvislosti s neplatným skončením pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa v celkovej výške 3.034,08 eur na tom skutkovom základe, že rozsudkom Okresného súdu Žilina č.k. 25C 103/2011-49 zo dňa 18.10.2011 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Žiline č.k. 5Co 9/2012-68 zo dňa 19.3.2012 súd určil neplatnosť okamžitého skončenie pracovného pomeru zo dňa 9.3.2011, doručené navrhovateľke dňa 10.3.2011. Navrhovateľka špecifikuje uplatnený nárok náhrady mzdy za obdobie od 25.3.2011 do 31.5.2012, t.j. od momentu, keď preukázateľne oznámila odporcovi, že trvá na ďalšom zamestnávaní až do okamihu trvania pracovného pomeru uplynutím výpovednej doby, pričom výpoveď zo strany odporcu doručená navrhovateľke dňa 28.3.2012 a určenie jej neplatnosti je predmetom konania vedeného na tunajšom súde pod sp. zn. 17Cpr 3/2012. Podľa platobného výmeru patril navrhovateľke mesačný funkčný plat vo

výške 304 eur mesačne a po odpočítaní odvodov (poistné) a preddavku na daň v rozhodujúcom období t.j. ku dňu 25.3.2011 predstavuje čistá mesačná mzda vo výške 213,28 eur a teda celková náhrada mzdy vo výške 3.034,08 eur čo predstavuje od 25.3.2011 do 31.3.2011 sumu 48,16 eur (7 dní) a od 1.4.2011 do 31.5.2012 sumu 2.985,92 eur (14 mesiacov). Uviedla, že odporca od 10.3.2011 do 31.5.2012 jej neumožnil pokračovať v práci a za uvedené obdobie uplatňuje právo na zaplatenie náhrady mzdy a zároveň uplatňuje aj úrok z omeškania od splatnosti náhrady mzdy za špecifikované jednotlivé mesačné obdobie počnúc od 16.4.2011 až do zaplatenia.

Odporca vo svojom vyjadrení k podanému návrhu žiadal návrh zamietnuť. Uviedol, že navrhovateľka vykonávala funkciu hlavnej kontrolórky a uznesením č. 7/2011 zo dňa 25.2.2011 obecné zastupiteľstvo odvolalo navrhovateľku z funkcie hlavnej kontrolórky obce Belá a po jej odvolaní došlo k stavu, kedy táto obec nemala obsadenú funkciu hlavného kontrolóra a bol zvolený nový kontrolór, ktorý túto funkciu zastáva doposiaľ. Uviedol, že právoplatným rozhodnutím Okresného súdu v Žiline č.k. 25C 103/2011-49 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5Co 9/2012 bolo určené, že okamžité skončenie pracovného pomeru s navrhovateľkou bolo neplatné, avšak nijako ďalej neupravili vzájomné povinnosti účastníkov konania. Na základe skutočností, že druh práce dohodnutý medzi účastníkmi konania ako zamestnávateľom a zamestnancom bol mimoriadne úzko špecifikovaný a naviazaný na zvolenie do funkcie hlavného kontrolóra obce, neprichádza do úvahy, aby po právoplatnosti rozhodnutia bola navrhovateľke pridelená rovnaká alebo obdobná práca. Je toho názoru, že pokiaľ navrhovateľka tvrdí, že mala záujem o to, aby ju odporca ako zamestnávateľ naďalej zamestnával na pôvodnej pracovnej pozícii, musí preukázať, že pre výkon práce na jej strane boli splnené podmienky, t.j. že bola obecným zastupiteľstvom zvolená do funkcie hlavnej kontrolórky tejto obce.

Súd vykonal dokazovanie výsluchom účastníkov konania, oboznámením sa s listinnými dôkazmi k veci sa vzťahujúcimi a dospel k nasledovným skutkovým zisteniam.

V priebehu konania navrhovateľka zotrvala na podanom návrhu a jeho skutkovom odôvodnení. Právo na náhradu mzdy uplatňuje s poukazom na právoplatné súdne rozhodnutie, ktorým bolo určené, že skončenie pracovného pomeru zo dňa 9.3.2011 na základe okamžitého skončenia pracovného pomeru je neplatné a ktoré rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 27.3.2012 a náhradu mzdy si uplatňuje od 25.3.2011 do nadobudnutia právoplatnosti súdneho rozhodnutia s poukazom na ust. § 79 ods. 1 Zákonníka práce a následne od 28.3.2012 do 31.5.2012 si uplatňuje titulom náhrady mzdy z dôvodu prekážok na strane zamestnávateľa, keďže odporca ako zamestnávateľ neumožnil navrhovateľke nastúpiť späť do práce. Odporca, pokiaľ ide o jeho obranu, že nie je spravodlivé naďalej zamestnávať navrhovateľku, keďže došlo k odvolaniu z funkcie hlavného kontrolóra, samo o sebe táto skutočnosť nemala vplyv na skončenie pracovného pomeru a odporca ako zamestnávateľ mal povinnosť ponúknuť navrhovateľke inú vhodnú prácu a ani jej žiadnu inú prácu neponúkol.

Odporca žiadal návrh zamietnuť. Poukazoval opätovne na skutočnosť, že navrhovateľka bola odvolaná z funkcie hlavnej kontrolórky, nespĺňa predpoklady na to, aby pokračoval jej pracovnoprávny vzťah so zaradením hlavný kontrolór obce a obec ani nemala možnosť navrhovateľku zamestnať, nakoľko nemá žiadnu inú vhodnú pozíciu. Doposiaľ nebolo rozhodnuté o neplatnosti uznesenia č. 7/2011 zo dňa 25.2.2011 o odvolaní. Pokiaľ ide o vyčíslenú náhradu, uviedol, že počas existencie pracovnoprávneho vzťahu navrhovateľka pracovala na štvrtinový úväzok a suma 213,28 eur zodpovedá jej mzde, ktorú vlastne poberala a vyčíslenú sumu náhrady jej priemerného zárobku nijako nerozporuje.

V konaní je nesporné, že medzi účastníkmi konania bola uzavretá pracovná zmluva zo dňa 10.2.2010 na dobu určitú do 10.2.2016, dohodnutý druh práce na výkon ktorej sa zamestnanec prijímal a to hlavný kontrolór obce je špecifikovaný opisom pracovných činností zákonom č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení, mzdové podmienky boli určené osobitným platovým oznámením a výplatný termín bol stanovený na 15. deň v mesiaci. V zmysle platového výmeru zo dňa 10.2.2010 obecné zastupiteľstvo schválilo plat hlavného kontrolóra pre úväzok 0,25, t.j. 2 hodiny denne s účinnosťou od 11.2.2010, spolu teda mesačný funkčný plat predstavoval 304 eur (č.l. 47,48 spisu).

V konaní bolo nesporné, že uznesením č. 7/2011 bod 2 písm. d/ obecného zastupiteľstva odporcu zo dňa 25.2.2011 došlo k odvolaniu navrhovateľky ako hlavnej kontrolórky obce Belá, pričom vedené súdne konanie o preskúmanie zákonnosti uznesenia obecného zastupiteľstva nie je právoplatne ukončené (čl. 29, 69).

Je tiež nesporné, že dňa 10.3.2011 odporca doručil navrhovateľke písomné okamžité skončenie pracovného pomeru zo dňa 9.3.2011 a rozhodnutím Okresného súdu č.k. 25C 103/2011-49 zo dňa 18.10.2011 v spojení s potvrdzujúcim rozhodnutím odvolacieho súdu Krajského súdu v Žiline č. k. 5Co 9/2012-68 zo dňa 19.3.2012 súd určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru zo dňa 9.3.2011 medzi zamestnávateľom (odporca) a zamestnancom (navrhovateľka) je neplatné. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 27.3.2012 (č.l. 58 spisu).

Podaním zo dňa 25.3.2011 navrhovateľka po doručení okamžitého skončenia pracovného pomeru na základe písomnosti zo dňa 9.3.2011 oznámila zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ju naďalej zamestnával (č.l. 54) a opätovne dňa 20.4.2012 oznámila skutočnosti, že na základe právoplatného rozsudku, ktorým bolo určené okamžité skončenie pracovného pomeru za neplatné a žiadala, aby jej bola pridelovaná práca a trvá na tom, aby ako svojho zamestnanca odporca ako zamestnávateľ naďalej zamestnával.

Následne odporca podaním zo dňa 28.3.2012 dal navrhovateľke výpoveď z pracovného pomeru založeného pracovnou zmluvou zo dňa 10.2.2010 a navrhovateľka neplatnosť výpovede uplatnila na súde, ktoré konanie je vedené pod sp. zn. 17Cpr 3/2012 a nie je právoplatne ukončené.

Z výplatnej listiny zúčtovanej zamestnancovi odporcom za obdobie september až december 2010 (čl. 4) je nepochybné odpracované obdobie zamestnancom (mesačne 40 hodín), hrubá mzda mesačne 304 eur a vyúčtovanie čistej mzdy mesačne sumou 213,28 eur.

V danej prejednávanej veci navrhovateľka domáha sa náhrady mzdy z titulu neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru a právnym základom nároku na uplatňovanú náhradu mzdy je konštatovanie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru súdom rozhodnutím 25C 103/2011-49 zo dňa 18.10.2011. Keďže o tejto otázke už bolo súdom právoplatne rozhodnuté, predmetom tohto konania je posúdenie dôvodnosti výšky uplatnenej náhrady a obdobia, za ktoré si náhradu navrhovateľka uplatňuje. Otázka zrušenia, prípadne nezrušenia uznesenia obecného zastupiteľstva odporcu zo dňa 25.2.2011 č. 7/2011, ktorým došlo k odvolaniu navrhovateľky z funkcie hlavného kontrolóra obce (v konaní o preskúmanie zákonnosti uznesenia obecného zastupiteľstva), nie je otázkou, od vyriešenia ktorej závisí rozhodnutie súdu v danej prejednávanej veci o náhradu mzdy. V danom prípade navrhovateľka uplatňuje náhradu mzdy za obdobie od 25.3.2011 do 31.5.2012 spolu vo výške 3.034,08 eur, t.j. od oznámenia, že okamžité skončenie pracovného pomeru považuje za neplatné a trvá na ďalšom zamestnávaní do právoplatnosti rozhodnutia Krajského súdu v Žiline (sp. zn. 5Co 9/2012), ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa o vyslovení neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru a následne v období od 28.3.2012 do 31.5.2012 z dôvodu prekážok na strane zamestnávateľa, keďže jej po neplatnom skončení pracovného pomeru zamestnávateľ neumožnil nastúpiť do zamestnania.

Podľa ustanovenia § 1 ods. 4 zákona č. 552/2003 Z.z. (stav k 31.8.2011) na pracovnoprávne vzťahy zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme sa vzťahuje Zákonník práce, ak tento zákon alebo osobný predpis neustanovuje inak. Pracovnoprávne vzťahy zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme sú pracovnoprávne vzťahy zamestnancov pri výkone verejnej služby podľa § 3 ods. 1 Zákonníka práce.

Podľa § 252g ods. 1 zákona č. 311/2001 (Zákonník práce - prechodné ustanovenie účinné od 1. septembra 2011), ustanoveniami tohto zákona sa spravujú aj pracovnoprávne vzťahy, ktoré vznikli pred 1. septembrom 2011. Právne úkony urobené pred 1. septembrom 2011 a nároky, ktoré z nich vznikli, sa posudzujú podľa právnej úpravy účinnej do 31. augusta 2011.

Podľa § 79 ods. 1 zákona č. 311/2001 Z.z. (Zákonník práce účinný do 31. augusta 2011), ak zamestnávateľ dal zamestnancovi neplatnú výpoveď alebo ak s ním neplatne skončil pracovný pomer okamžite alebo v skúšobnej dobe a ak zamestnanec oznámil zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho naďalej zamestnával, jeho pracovný pomer sa nekončí, s výnimkou, ak súd rozhodne, že nemožno od zamestnávateľa spravodlivo požadovať, aby zamestnanca naďalej zamestnával. Zamestnávateľ je povinný zamestnancovi poskytnúť náhradu mzdy. Táto náhrada patrí zamestnancovi v sume jeho

priemerného zárobku odo dňa, keď oznámil zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnaní, až do času, keď mu zamestnávateľ umožní pokračovať v práci alebo ak súd rozhodne o skončení pracovného pomeru.

Základným a rozhodujúcim predpokladom vzniku nároku na náhradu mzdy v súvislosti s neplatným skončením pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa je neplatnosť tohto skončenia pracovného pomeru. Rozhodnutím súdu o určení platnosti alebo neplatnosti skončenia pracovného pomeru je súd rozhodujúci o náhrade mzdy podľa § 79 viazaný a bez kladného rozhodnutia o neplatnosti skončenia pracovného pomeru sa nemožno s úspechom domáhať nároku na náhradu mzdy. Ak je skončenie pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa neplatné a zamestnanec oznámil zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho naďalej zamestnával, jeho pracovný pomer sa nekončí a zostávajú mu zachované všetky práva a povinnosti vyplývajúce z ustanovenia § 47.

Zamestnávateľ je povinný zamestnancovi súčasne poskytnúť náhradu mzdy. Rozsah nároku na náhradu mzdy závisí od toho, kedy zamestnanec oznámil zamestnávateľovi svoje rozhodnutie o tom, aby ho naďalej zamestnával. Nárok na náhradu mzdy trvá až do času, keď mu zamestnávateľ umožní pokračovať v práci alebo ak súd rozhodne o skončení pracovného pomeru.

Podľa § 142 ods. 3 zákona č. 311/2001 Z.z. (Zákonník práce účinný do 31. augusta 2011), ak nemohol zamestnanec vykonávať prácu pre iné prekážky na strane zamestnávateľa, ako sú uvedené v ods. 1 a 2, zamestnávateľ mu poskytne náhradu mzdy v sume jeho priemerného zárobku.

Do tejto skupiny patria všetky iné prekážky na strane zamestnávateľa, ako sú prekážky z dôvodu prestoja spočívajúce v dočasnom prerušení prevádzky zamestnávateľa (odsek 1) alebo prekážky z dôvodu nepriaznivých poveternostných vplyvov (odsek 2). Typickým príkladom je odmietnutie zamestnávateľa pridelovať zamestnancovi prácu podľa pracovnej zmluvy, napríklad v prípade, ak zamestnanec bez zbytočného odkladu po dni, kedy sa mal pracovný pomer skončiť na základe doručenia oznámenia o okamžitom skončení pracovného pomeru alebo výpovede zo strany zamestnávateľa oznámil zamestnávateľovi, že trvá na pridelovaní práce podľa pracovnej zmluvy a následne sa určovacou žalobou domáhal na súde určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru, ktorej súd svojím rozsudkom vyhovel. Zamestnancovi vzniká nárok na náhradu mzdy vo výške priemerného zárobku (100 %), a to bez možnosti manipulácie s ňou nadol alebo nahor.

Podľa § 134 ods. 1 a 2 zákona č. 311/2011 Z.z. (Zákonník práce účinný do 31. augusta 2011), priemerný zárobok na pracovnoprávne účely (ďalej len „priemerný zárobok“) zisťuje zamestnávateľ zo mzdy zúčtovanej zamestnancovi na výplatu v rozhodujúcom období a z obdobia odpracovaného zamestnancom v rozhodujúcom období. Rozhodujúcim obdobím je kalendárny štvrtrok predchádzajúci štvrtroku, v ktorom sa zisťuje priemerný zárobok. Priemerný zárobok sa zisťuje vždy k prvému dňu kalendárneho mesiaca nasledujúceho po rozhodujúcom období a používa sa počas celého štvrtroka, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 129 ods. 1 zákona č. 311/2011 Z.z. (Zákonník práce účinný do 31. augusta 2011), mzda je splatná pozadu za mesačné obdobie, a to najneskôr do konca nasledujúceho kalendárneho mesiaca, ak sa v kolektívnej zmluve alebo v pracovnej zmluve nedohodlo inak. Toto ustanovenie o splatnosti mzdy sa podľa § 132 Zákonníka práce vzťahuje rovnako aj na náhradu mzdy.

Súd v konaní postupoval podľa § 132 O.s.p., podľa ktorého súd hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo včítane toho, čo uviedli účastníci.

Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že nárok na náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru navrhovateľka uplatnila samostatne a od výroku o neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru zo dňa 9.3.2011 rozhodnutím súdu v konaní sp. zn. 25C/103/2011 je výrok o uplatňovanej náhrade mzdy závislý. Bolo rozhodujúce to, že odporca ako zamestnávateľ so svojim zamestnancom navrhovateľkou skončil pracovný pomer neplatne a keďže zamestnanec trval na pokračovaní odporca bol povinný poskytnúť jej náhradu mzdy, keďže jej neprideloval prácu podľa

pracovnej zmluvy. V ustanovení § 79 ods. 1 Zákonníka práce je obsiahnutá výnimka, podľa ktorej pracovný pomer netrvá, ale sa končí, a to vtedy, ak súd rozhodne, že nemožno od zamestnávateľa spravodlivo požadovať, aby zamestnanca naďalej zamestnával, v tom prípade sa pracovný pomer končí dňom právoplatnosti rozhodnutia súdu (o skončení pracovného pomeru nemožno rozhodnúť spätne, napr. ku dňu nadobudnutia účinnosti výpovede). Domáhať sa v tomto smere rozhodnutia súdu bolo na zamestnávateľovi a toto právo mohol uplatniť podaním samostatného návrhu na začatie konania alebo uplatnením vzájomného návrhu v konaní o náhradu mzdy (§ 97 O.s.p.). V danej prejednávanej veci možno len konštatovať, že ak zamestnávateľ stratil možnosť zamestnanca ďalej zamestnávať, už v konaní o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru odporca nepreukázal žiadne dôkazy, ktorými by preukazoval, že nemožno od zamestnávateľa spravodlivo požadovať, aby zamestnanca ďalej zamestnával a na ňom bolo dôkazné bremeno, ktoré nepreukázal a v tomto konaní o náhradu mzdu kvalifikovaný procesný vzájomný návrh odporca nepodal. Preto súd v danej veci posudzoval dôvodnosť výšky uplatnenej náhrady a obdobia, za ktoré si náhradu navrhovateľka uplatňovala. Súd má zato, že v danom prípade odvolaním z funkcie navrhovateľke pracovný pomer neskončil a pre posúdenie uplatňovaného nároku nebolo podstatné, či k odvolaniu z funkcie došlo platne alebo neplatne. Okamžité skončenie pracovného pomeru bolo rozhodnutím súdu vyhlásené za neplatné a stav, ktorý nastal odvolaním navrhovateľky z funkcie a dohoda o inej práci medzi účastníkmi nebola dohodnutá a podľa názoru súdu nastáva teda stav, v ktorom chýba jeden zo základných prvkov pracovného pomeru (druh práce) a takýto stav je prekážkou v práci na strane zamestnávateľa. Za existencie tejto prekážky v práci na strane zamestnávateľa je na zamestnávateľovi, aby túto situáciu riešil, či už dosiahnutím dohody alebo skončením pracovného pomeru so zamestnancom zákonným spôsobom. Pokiaľ tak nepostupuje, musí znášať dôsledky vyplývajúce z pretrvávania stavu považovaného za prekážku v práci na jeho strane. Týmito dôsledkami sú trvanie pracovného pomeru zamestnanca a povinnosť zamestnávateľa poskytovať mu náhradu mzdy vo výške priemerného zárobku.

V danom prípade nárok na náhradu mzdy podľa § 79 ods. 1 Zákonníka práce patrí zamestnancovi pri splnení zákonných predpokladov do právoplatného rozhodnutia súdu, ktorý rozhodol o tom, že okamžité skončenie pracovného pomeru dané zamestnávateľom dňa 9.3.2011 je neplatné a rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 27.3.2012. Teda za obdobie od 25.3.2011 do 27.3.2012 patrí navrhovateľke náhrada mzdy v sume 213,28 eur jej priemerného mesačného zárobku. Zároveň v konaní o náhradu mzdy sa súd zaoberal aj otázkou, či existuje právny úkon smerujúci k rozviazaniu pracovného pomeru a či a kedy na jeho základe došlo k skončeniu pracovného pomeru a v závislosti od toho posudzoval ďalší mzdový nárok. V konaní bolo medzi účastníkmi nesporné, že dňa 28.3.2012 doručil odporca navrhovateľke výpoveď z pracovného pomeru, ktorej určenia neplatnosti sa navrhovateľka domáha v konaní sp. zn. 17Cpr 3/2012. Logickým predpokladom aby zamestnanec mal zákonný dôvod je skutočnosť, že zamestnávateľ doručil výpoveď. Zákonník práce neobsahuje definíciu pojmu „právny úkon“, preto v zmysle ustanovenia § 1 ods. 4 Zákonníka práce, ju treba hľadať v ustanoveniach § 34 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého ustanovenia sa právnym úkonom rozumie právne relevantný prejav vôle, t.j. taký prejav vôle, ktorý smeruje k vzniku, zmene alebo zániku práv a povinností, ktoré právne predpisy s takýmto prejavom vôle spájajú. Súd je toho názoru, že v danom období od 28.3.2012 do 31.5.2012 existuje právny úkon smerujúci ku skončeniu pracovného pomeru jednostranným právnym úkonom odporcu a ktorý pracovný pomer mal skončiť ku dňu 31.5.2012, pričom otázka (ne)platnosti výpovede je predmetom vedeného konania 17Cpr 3/2012 a nebolo o nej doposiaľ právoplatne rozhodnuté. Súd za obdobie 28.3.2012 do 31.5.2012 nárok navrhovateľky na náhradu mzdy v sume 213,28 eur jej priemerného mesačného zárobku považoval za dôvodný ako dôsledok vyplývajúci z pretrvávania stavu považovaného za prekážku v práci na strane zamestnávateľa podľa § 142 ods. 3 Zákonníka práce. Výška výpočtu náhrady mzdy medzi účastníkmi nebola sporná (odporca ju nijako nenamietal), preto súd vychádzal z vyčíslenej náhrady podľa § 134 zo mzdy zúčtovanej zamestnancovi na výplatu v rozhodujúcom období a z obdobia odpracovaného zamestnancom v rozhodujúcom období, a to priemerného mesačného čistého zárobku vo výške 213,28 eur, pričom odporca nenamietal žiadnu takú okolnosť, ktorá by spochybňovala tento výpočet a súd nemal dôvod o správnosti výpočtu pochybovať. Preto v danom prípade za uvedené rozhodné obdobie od 25.3.2011 do 31.5.2011 spolu náhrady mzdy predstavuje sumu 3.034,08 eur.

Podľa § 79 ods. 2 zákona č. 311/2001 Z.z. (Zákonník práce účinný do 31. augusta 2011), ak celkový čas, za ktorý by sa mala zamestnancovi poskytnúť náhrada mzdy, presahuje dvanásť mesiacov, môže

súd na žiadosť zamestnávateľa jeho povinnosti nahradiť mzdu za čas presahujúci dvanásť mesiacov primerane znížiť, prípadne náhradu mzdy zamestnancovi vôbec nepriznať.

Citované ustanovenie odseku 2 umožňuje súdu znížiť, prípadne vôbec nepriznať zamestnancovi náhradu mzdy, ak celkový čas, za ktorý by sa mu mala poskytnúť náhrada mzdy presahuje dvanásť mesiacov a v danej veci o takýto prípad ide, keď navrhovateľka uplatňuje náhradu vyčíslenú v rozhodnom období 14 mesiacov a 7 dní. Súd je toho názoru, že podmienkou zníženia resp. nepriznania náhrady mzdy je uplatnenie tohto nároku zamestnávateľom na súde a bez žiadosti zamestnávateľa súd nemôže jeho povinnosť nahradiť zamestnancovi mzdu znížiť, prípadne ju vôbec nepriznať. Nárok zamestnávateľa na zníženie alebo nepriznanie náhrady mzdy nemožno uplatniť samostatným návrhom na začatie konania, ale iba v rámci konania, v ktorom zamestnanec uplatňuje nárok na náhradu mzdy v dôsledku neplatného skončenia pracovného pomeru a v danom prípade odporca primerané zníženie prípadne náhradu mzdy vôbec nepriznať v tomto konaní nepožadoval. Preto súd návrhu navrhovateľky v celom rozsahu vyhovel a zaviazal odporcu na zaplatenie náhrady mzdy za celé obdobie od 25.3.2011 do 31.5.2011 spolu v sume 3.034,08 eur. Súd má zato, že rozhodnutie priznávajúce náhradu mzdy z neplatného rozviazania pracovného pomeru má povahu deklaratórneho rozsudku, t.j. iba potvrdzuje už jestvujúce hmotné práva a povinnosti (priznaním náhrady mzdy) sa nekonštituuje žiadny nový právny stav, ale hmotnoprávnemu vzťahu sa iba (procesne) dodáva kvalita vykonateľného práva.

V prejednávanej veci pre náhradu mzdy (bez rozlišovania, či ide o náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru alebo o inú náhradu mzdy) ako to vyplýva zo vyššie citovanej zákonnej úpravy (§ 129, § 132 Zákonníka práce) je stanovená mesačná splatnosť, rovnako ako u mzdy, ak sa v pracovnej zmluve nedohodlo inak a medzi účastníkmi konania v pracovnej zmluve bola dohodnutá splatnosť 15. deň v mesiaci. Povinnosť zamestnávateľa poskytnúť zamestnancovi náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru a s tým súvisiacu splatnosť tejto náhrady, teda nevzniká až súdnym rozhodnutím, ale vyplýva z citovaných ustanovení hmotného práva. Nevyplatenie náhrady mzdy v lehote splatnosti má za následok omeškania s možnosťou požadovať úroky z omeškania vo výške ustanovenej pre občianskoprávne vzťahy. Keďže Zákonník práce a ani iný pracovnoprávny predpis nepodáva úpravu o úroku z omeškania súd postupoval v danom prípade náhrady mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru podľa občianskoprávných predpisov, kedy výška úrokov z omeškania je určená Nariadením vlády č. 87/1995 Z. z. pre omeškание s plnením peňažného dlhu (§ 3 výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu) a je vykonávacím predpisom k § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka (ak ide o omeškание s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis). Úrok z omeškania je vo svojej podstate majetkovou sankciou a má veriteľa (zamestnanca) odškodniť za to, že nemohol použiť dlhovanú istinu náhrady mzdy, úžitky ktorej na druhej strane mohol za čas meškania poberať dlžník (zamestnávateľ). Pre priznanie úroku z omeškania bolo rozhodujúce, že zákonom stanovená lehota plnenia uplynula a preto súd priznal navrhovateľke popri náhrade mzdy i nárok na úrok z omeškania od splatnosti jednotlivých mesačných náhrad mzdy z neplatného rozviazania pracovného pomeru.

Súd s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti a pri aplikácii citovaných zákonných ustanovení dospel k záveru o dôvodnosti nároku navrhovateľky na náhradu mzdy za obdobie od 25.3.2011 do 31.5.2012 (t.j. od okamihu, keď oznámila zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ju naďalej zamestnával až do okamihu trvania pracovného pomeru) a preto zaviazal odporcu na zaplatenie sumy 3.034,08 eur spolu s úrokom z omeškania tak, ako vyplýva z výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Navrhovateľka podľa ustanovenia § 4 ods. 2 písm. d) zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatkoch za výpis z registra trestov (v konaní o náhradu škody z pracovného úrazu a choroby z povolania, v konaní o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru alebo štátnozamestnaneckého pomeru a pri uplatnení nárokov z neplatného skončenia pracovného pomeru alebo štátnozamestnaneckého pomeru) bola oslobodená od poplatku a podľa § 2 ods. 2 veta prvá citovaného zákona, ak je poplatník od poplatku oslobodený a súd jeho návrhu vyhovel, zaplatí podľa výsledku konania poplatok alebo jeho pomernú časť odporca, ak nie je tiež od poplatku oslobodený. Keďže súd nezistil u odporcu dôvody pre oslobodenie a v konaní neboli preukázané skutočnosti na jeho

oslobodenie od poplatku, preto súd zaviazal k povinnosti odporcu zaplatiť súdny poplatok za podaný návrh, a to 6 % z priznanej sumy vo výške 3.034,08 eur (položka 1 písm. a) Sadzobníka súdnych poplatkov z ceny predmetu konania 6 %), čo predstavuje sumu 182 eur tak, ako vyplýva z výrokovej časti tohto rozhodnutia.

O trovách konania súd rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia s poukazom na ustanovenie § 151 ods. 1 a 3 veta prvá O.s.p., o povinnosti nahradiť trovy konania súd rozhoduje na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. V zložitých prípadoch, najmä z dôvodov väčšieho počtu účastníkov konania alebo väčšieho počtu nárokov uplatňovaných v konaní, súd môže rozhodnúť, že o trovách konania rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej; ustanovenie § 166 sa nepoužije.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom podpísaného súdu ku Krajskému súdu v Žiline.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3), t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sleduje, musí byť podpísané a datované, uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ustanovenia § 221 ods. 1 OSP, súd rozhodnutie zruší, len ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania,
- c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný,
- f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom,
- g) rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát,
- h) súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil vec, a preto nevykonal ďalšie navrhované dôkazy.

Podľa ustanovenia § 205a ods. 1 OSP, skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa, sú pri odvolaní proti rozsudku alebo uzneseniu vo veci samej odvolacím dôvodom len vtedy, ak

- a) sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu,
- b) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej,
- c) odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4,
- d) ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Podľa ustanovenia § 205a ods. 2 OSP, ustanovenie § 205a ods. 1 OSP sa nepoužije v konaniach podľa § 120 ods. 2.

Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, pri ktorom vznikla poplatková povinnosť zaplatiť súdne poplatky, trovy trestného konania, pokuty, svedočné, znalečné a iné náklady súdneho konania, ktoré vznikli štátu, vedie sa výkon rozhodnutia z úradnej moci (zákon č. 65/2001 Z.z. o správe a vymáhaní súdnych pohľadávok v znení neskorších predpisov).